

โกป็นหยิกะลาราส

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีราชาผู้เรืองอำนาจองค์หนึ่งครองแคว้นบ้านต้น รยาองค์นี้มีโอรสองค์เดียวเท่านั้น นับเป็นความหวัง และความปลาบปลื้มพระทัยแก่ราชาผู้เป็นบิดาอย่างยิ่ง แต่ครั้งเมื่อโอรสองค์นี้ทรงเจริญวัยขึ้นกลับกลายเป็นความผิดหวัง และความท้อแท้พระทัย เพราะโอรสทรงประพฤติเหลวไหล มิได้เชื่อฟังบิดา ไม่ยอมฟังคำตักเตือนและสั่งสอน สนพระทัยอยู่อย่างเดียวในโลก คือการชนไก่ การชนไก่เป็นสิ่งโปดปราดที่ไม่มีใครจะหันเหความสนพระทัยให้ไปโปรดอย่างอื่นที่มีคุณค่ากว่าได้เลย จนท้ายที่สุดราชาแห่งบ้านต้นไม่มีหนทางใดจะจัดการกับโอรสได้ จึงต้องถอดจากตำแหน่งรัชทายาท และเนรเทศไปให้พ้นบ้านเมือง

โอรสราชาบ้านต้นก็ไม่ตรัสว่าอะไร เสด็จออกจากวังตามประสงค์ของบิดา แล้วก็เดินทางไปด้วยไม่มีจุดหมายจนกระทั่งมาถึงป่าที่บิเข้าแห่งหนึ่ง โอรสราชาบ้านต้นทรงเหน็ดเหนื่อยยิ่งนัก ใครจะหาที่พักค้างคืนในป่านั้น และที่กลางป่านั้นเองโอรสราชาก็ทอดพระเนตรเห็นกระท่อมหลังเล็ก ๆ หลังหนึ่งซึ่งมุงด้วยใบมะพร้าว ดูสะอาดเรียบร้อยดี และขณะที่โอรสราชากำลังยืนงง ทรงปรารถนากับองค์เองว่า "เอ จะมีใครอยู่ในกระท่อมบ้าง หรือเปล่าหนอ" ก็พอดีมีผู้หญิงสาวสวยคนหนึ่งปรากฏร่างขึ้นที่ประตู โอรสราชาจึงเสด็จเข้าไปหา และถามหญิงนั้น หญิงนั้นตอบว่า "ข้าอยู่ที่นี้คนเดียวแหละ พ่อแม่ข้าตายหมด ปล่อยข้าไว้ในป่านี้แต่ลำพัง เมื่อเป็นเช่นนั้น ชายหนุ่มกับหญิงสาวก็เลยอยู่ด้วยกันฉันสามีภรรยา อยู่ด้วยกันมานานจนใกล้จะคลอดลูกคนแรก เหลืออีกราวสองเดือนเท่านั้น โอรสราชาก็ได้ข่าวว่า ราชาแห่งบ้านต้นสิ้นพระชนม์เสียแล้ว ข่าวนี้ทำให้โอรสราชาบ้านต้น ทรงตื่นเต้นมาก เพราะพระองค์ไม่ใช่โอรสองค์เดียวของราชาบ้านต้นหรือ ดังนั้นพระองค์ไม่มีสิทธิสมควรจะได้ครองราชย์สืบต่อจากราชาบ้านต้นหรือ ดำริดังนั้นแล้วโอรสราชาบ้านต้นก็ตัดสินใจกลับเข้าบ้านเข้าเมือง แต่ก็เสด็จ

ไปแต่ลำพังองค์เอง ไม่ยอมให้เมียตามไปด้วย มีโยนางจะอ่อนวอนและร้องไห้คร่ำครวญ ท้ายที่สุดก็คืออกหักหัวแต่

โอรสราชาบ้านต้นก็ยังเฉยไม่ยอมให้ไปด้วย ในที่สุดโอรสราชาบ้านต้นก็ออกเดินทางไปทิ้งเมียให้เผชิญชะตากรรมอยู่แต่ลำพังวันหนึ่งหลังจากนั้นมาสองสามเดือน ขณะที่เมีย ชาวป่าของโอรสราชาบ้านต้นกำลังนั่งคิดรำพึงถึงโชคชะตาของตนอยู่ที่หน้ากระท่อม ก็ได้มีนกอินทรีตัวหนึ่งบินวนเวียนอยู่บนหัวในปากนกอินทรี ดาบลูกไก่ตัวหนึ่งไว้ พอมาถึงหญิงนั้น นกอินทรีก็ปล่อยลูกไก่ ลูกไก่หล่นลงมาอยู่แทบเท้าหญิงชาวป่า หญิงสาวหยิบขึ้นมาดู เห็นลูกไก่นั้นได้รับบาดเจ็บ แต่ยังไม่ตาย จึงอุ้มไปประคบประหงมเป็นอย่างดี อีกไม่กี่วันต่อมาหญิงนั้นก็คลอดลูกเป็นชาย เป็นเด็กน่ารักและแข็งแรงวันคืนล่วงไปเป็นปี เด็กน้อยก็เติบโตขึ้นจนมีอายุได้ 9 ขวบ เด็กนั้นเฝ้าแต่ถามแม่ว่า "แม่จ๋า ลูกไม่มีพ่อหรือ" แม่ก็ตอบว่า "ไม่มีหรือลูก" ก็เท่านั้นเอง แล้วนับแต่นั้นมาต่างก็ไม่ถามไม่ตอบกันว่าอย่างไรอีก ในระหว่างนั้น ลูกไก่ที่ลูกนกอินทรีคาบมา ก็หายเป็นปกติ และเติบโตขึ้นมาเช่นเดียวกันจนกลายเป็นไก่ใหญ่งามสง่า ทั้งเด็กทั้งไก่เติบโตมาด้วยกัน และใกล้ชิดกันตลอดมา และไก่ตัวนี้เองที่ได้ทำชื่อให้แก่เด็กน้อยผู้ชื่อว่า ป็นหยิกะลาราส เวลาไก่ขันเสียงขันของไก่ฟังเหมือนจะพูดว่า "เอ๊ก อี้ เอ๊ก เอ๊ก ข้าเป็นของป็นหยิกะลาราส แม่นอนกระท่อมในป่า พ่อเป็นรายนอนในวัง" ฝ่ายโอรสราชาบ้านต้น

เมื่อกลับเข้าบ้านเข้าเมือง ก็ได้เป็นรายากรองราชย์สืบต่อไปสมดังหวัง แต่เมื่อครองราชย์ได้ไม่นาน ราษฎรทั่วทั้งแคว้นแคว้นต่างก็รู้จักกันหมดราชา

องค์ใหม่ไม่ทำอะไรเลยนอกจากชนไก่ อุทยานในวังได้กลายเป็นสนามชนไก่ที่มีการชนไก่เป็นประจำทุกวัน ราชการ

งานเมืองทั้งหลาย รายากรองราชย์ทรงละเลยเสียหมด แล้วก็หมกมุ่น แต่งานอดิเรกอย่างนี้เท่านั้น ถึงแม้ป็นหยิกะลาราสอยู่ถึงในป่าลึก ก็ยังรู้ว่าราชาแห่งบานตันโปรดให้มีการชนไก่ทุกวัน ดังนั้นวันหนึ่งจึงตัดสินใจพาไก่ของตนไปในวัง เพื่อทำชนกับไก่ของราชา เมื่อป็นหยิกะลาราสอุ้มไก่มาถึงวังรายา ก็ได้เห็นมีคนอยู่เต็มสนามกำลังทำพนันกัน จึงได้เดินเข้าไปท่ามกลางผู้คนที่แออัดจอบแจ และไม่ต้องคิดลั้งเลแม้แต่น้อยป็นหยิกะลาราสตรงไปแจ้งความประสงค์ขอชนไก่กับไก่ของรายา ผู้คนเหล่านั้นพากันอ้าปากค้าง ตกตะลึงที่เห็นเด็กน้อยอายุเพียงนั้นมาขอทำชนไก่กับไก่ของรายา และคนเหล่านั้นยิ่งงงนงงยิ่งขึ้น เมื่อได้พินิจพิศดู ไก่ที่ป็นหยิกะลาราสอุ้มมา ดังนั้นจึงมีคนหลายคนต่อรองทั้งสองข้าง แต่ว่าไก่ของรายาถูกไก่ของป็นหยิกะลาราสเพียงป้าบเดียวก็หมอบ และขณะที่คนดูพากันตะลึงงัน ไก่ของป็นหยิกะลาราส ก็ขันขึ้นว่า "เอ้ก อี้ เอ้ก เอ้ก ข้าเป็นของป็นหยิกะลาราส แม่นอนกระท่อมอยู่ในป่า พ่อเป็นราชานอนในวัง" ป็นหยิกะลาราสไม่รอช้า ได้เงินที่ชนะพนันมาถุงหนึ่ง แล้วก็จัดแจงอุ้มไก่กลับบ้าน เมื่อถึงบ้านก็ยื่นถุงเงินให้แม่ แม่ตกใจไม่ค่อยเชื่อตาตัวเอง รีบถามขึ้นว่า "ลูกไปได้เงินมาจากไหน" "ไม่มีอะไรหรอก" ป็นหยิกะลาราสตอบอย่างธรรมดา เหมือนดั่งว่าเคยหิ้วถุงเงินกลับบ้านอย่างนี้ทุกวัน "ลูกไปชนะพนันไกรายามาอะ อย่าห่วงไปเลย พรุ่งนี้ลูกจะไปอีก และแม่แน่ใจเถอะว่า เราต้องชนะอีก" วันรุ่งขึ้นป็นหยิกะลาราสก็อุ้มไก่ไปในวังอีก และก็ได้เห็นว่าผู้คนมากกว่าเมื่อวานนี้เสียอีก ชาวที่มีไก่ประหลาดและเจ้าของไก่เป็นเด็กอายุเพียง ๔ ขวบ ได้แพร่สะพัดไปทั่ว ใคร ๆ ต่างก็พากันอยากเห็นทั้งนั้น เมื่อรายาเสด็จมาถึง ทอดพระเนตรเห็นใคร ๆ พากันสนใจเด็กนั้นกับไก่อก็ทรงกังวลพระทัยเป็นที่สุด ตรัสกับเด็กนั้นว่า "นี่ใกล้จะเงินเต็มพันทองเต็มถุงเลย แล้วเต็มพันของเจ้าล่ะ" "หัวของข้าพระองค์" ป็นหยิกะลาราสตอบอย่างหนักแน่น "ถ้าไก่ข้าพระองค์แพ้ ตัดหัวข้าพระองค์ได้ทันที" คนเหล่านั้นพากันนิ่งอึ้ง รายาเองก็ตะลึงงัน ทรงรำพึงกับองค์เองว่า "เจ้าเด็กนี่มันใครกันนะ มันดูเหมือนใครสักคนที่เรารู้จัก มันจะเป็นใครไปได้ล่ะ" แล้วรายาก็ตรัสเรียกไก่ตัวเก่งที่สุด เป็นที่รู้จักกันว่า ไม่มีไก่ตัวไหนเทียบได้ มาเป็น แต่แล้วความภาคภูมิของรายาและแคว้นแคว้นก็สูญสลายไป ในเมื่อไก่ของรายาไม่ยอมสู้ไก่ของป็นหยิกะลาราส ในขณะนั้นเอง ไก่ของป็นหยิกะลาราสก็ขันขึ้นว่า "เอ้ก อี้ เอ้ก เอ้ก ข้าเป็นของป็นหยิกะลาราส แม่นอนกระท่อมในป่า พ่อเป็นราชานอนในวัง" ได้ยินเช่นนั้น รายากับบุคคลที่อยู่ในที่นั้นพากันเงิบไปหมด แต่ป็นหยิกะลาราสก็หาได้สนใจผู้ใดไม่ จัดแจงอุ้มไก่อหิ้วบรักรักรักลับไปหาแม่ที่บ้านซึ่งก็ได้ต้อนรับลูกอย่างชื่นใจ ทั้งป็นหยิกะลาราสกับแม่หารู้ไม่ว่า ตนเป็นที่สนพระทัยของราชา รายาทนอยากรู้ต่อไปไม่ได้ จึงตัดสินใจตรัสว่า จะต้องค้นหาด้วยองค์เองว่าป็นหยิกะลาราสเป็นใคร อยู่ที่ไหน ฉะนั้นเมื่อป็นหยิกะลาราสอุ้มไก่มาชนในวันหนึ่ง ตอนขากลับรายาจึงสะครอยตามไปด้วย และก็ปรากฏว่าแม่ของป็นหยิกะลาราสนั้น หาใช่ใครอื่นไม่ที่แท้คือเมียชาวป่าที่ตนทิ้งไว้เมื่อหลายปีมาแล้วนั่นเอง เมื่อทอดพระเนตรเห็นเช่นนั้น จึงตรงเข้าไปหา และขอโทษที่ได้ละทิ้งไปทั้งสอบถามถึงป็นหยิกะลาราสว่าเป็นใคร เมื่อทรงทราบเรื่องราวโดยตลอดจึงรับหยิกะลาราสกลับเข้าไปในวังและป็นหยิกะลาราสก็ได้ครองราชย์สืบต่อมา

